

Titel: BREV TIL: Louis Leonor Hammerich FRA: Louis Hjelmslev (1960-12-29)

Citation: "BREV TIL: Louis Leonor Hammerich FRA: Louis Hjelmslev (1960-12-29)", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 3. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds: https://tekster.kb.dk/text/lh-texts-kapsel_024-shoot-wacc-1992_0005_024_Hammerich_0010_p3_bP2_TB00002.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

sidigt sproghistorisk Indstillet; og dog er hans franske fonetik af J,ige s rent synkronisk karat som Jespersens engelske fonetik eller som Sand. feid s bog om bisætning erne, og måske end- da mere end f.e. Holger Pedersens russiske grammatik. Jeg har indladt mig pi disse oveVejselser også fordi De selv i Deres nye skrift anlægger visse selvbiografiske syns- punkter. Og måske vil De mene, at De egentlig der har givet mig svaret, derved at De straks i begyndelsen fremhæver Her- man Moller. Og hans navn har De vfl også savnet i ovenstående personfortegnelse. Jeg må med skem bekende, at personlig kend- te jeg ham kun lidt, og at jeg - nærmest skrænt derfra af nogle dumme medstuderende - forsømte at høre hans forelæsninger; jeg lærte ham at kende, da han var medbedømmer af min guldmedalje- afhandling, og jeg véd også med sikkerhed, at jeg allerede i mine første studenterår meget ivrigt læste hans arbejder om se rit1sk- indoeuropæisk sprogsammenligning. Men De har selv- følgelig kendt ham langt langt bedre end jeg, og jeg må natur- ligvis gå ud fra, at De har ret, nir De niyoplyser, at han var tidstypisk sproghistoriker. Jeg føler migy^Lkke fuldt overbe- vist om, at det er en udtømmende karakteristik, og at han ikke, f.e. i sine arbejder om frisisk, har lagt sans for andre syns- punkter for dagen. Men hvorum alting er, Herman Moihler har ikke været den eneste, der var Deres lærer og påvirker dengang. Og hvem var der så ellers? Med Deres alsidighed taget i betragt- ning kan jeg slet ikke få ind i mit hoved, at De i København skulde være blevet einseitlg spraehgeschichtlich erzogen. Et vist indicium er måske også , at jeg (og måske også andre) har fået noget andet, tildels endda det modsatte, ud af p ;.virkning fra næsten de samme lærere. Dette biografisk- vioønskabshistoriske spørgsmål stiller sig for mig, men er dog ikke for mig hovedsagen. Hovecgagen er d n adskillelse, De gør mellem Spr a chg esc hl chte og Struic- turalismus. Denne terminologiske adskillelse (»om ganske vist ikke er helt ubekendt, |blancTt'dilettanter) hovedsagen g / i Tyskland) dækker jo åbenbart over en reel, og helt rammer jeg vel ikke ved siden af, hvis jeg oversætter Sprachgescuichte ved (lingvistisk) forandringalære og Strukturallismus ved (visse nyere arter af?) tilstandslære (selv kalder De f.e. Otto Jespersen strukturalist (6.27), hvad der fir mig til nærmest at tro, at De under strukturalistiske synspunkter for-